

Leo Trotskij

Till redaktionen för "La Lutte ouvrière"

23 mars 1937

Kära kamrater:

I nummer 9 av er tidning, daterad lördag den 27 februari 1937, hittar jag en artikel från *La Révolution Espagnole*, POUM:s organ, med en berömmande inledning från er sida.* Jag kan inte dölja för er att er solidaritet, inte med POUM-arbetarnas kamp, utan med dess ledarskaps politik tycks mig inte bara vara ett fel, utan ett brott som jag offentligt ska protestera mot allt vad jag förmår.

Artikeln som ni återger är felaktig från början till slut, och det sätt på vilket den är felaktig är ytterst avslöjande beträffande tvetydigheterna och oklarheterna hos Nins och hans medarbetares politik. Den polemiserar mot den "borgerliga anti-fascismen" och mot en "borgerlig neo-republiks" program. Men hur och varför blev Nin minister i denna "borgerliga neo-republik"? Erkände han öppet sitt misstag, vilket om sanningen ska fram var ett förräderi? Hur kan man bekämpa den borgerliga republiken och samtidigt vara med i dess regering? Hur kan man mobilisera arbetarna för att störta den borgerliga staten samtidigt som man uppträder som den borgerliga "rättvisans" minister? Tar man saker på allvar eller gör man narr av proletariatets program och idéer?

Artikeln är felaktig från början till slut. Den talar om "småbourgeoisins ledare" som "har kommit sig upp genom att monopolkapitalismen försvunnit". Karakteriseringen av Azañas, Companys osv funktion är helt felaktig. Dessa herrar utgör inte småbourgeoisin. Den verkliga småbourgeoisin, som är ruinerad, deklasserad, är bönderna, hantverkarna och tjänstemännen. Azaña och hans gelikar är småbourgeoisins politiska exploatörer till förmån för storbourgeoisin. De finns kvar i folkmassornas läger såsom fågelskrämmor – och kråkorna är ledarna för socialisterna, reformisterna och, tyvärr, även POUM-isterna. De (Azaña, Companys, et al.) vågar inte röra privategendomen, och de nedlåter sig t o m till att försvara en "rättvisa" baserad på privategendom. Det är sanningen, och allt det andra är bara lögn. "Monopolkapitalismen" låtsas bara vara död fram till Francos seger. Under tiden administrerar Azaña och Companys dess affärer, och *La Batalla* säger att de inte kan sköta sina affärer "utan POUM eller mot POUM".

Allt är fel i artikeln, såväl tillbakablickandet som framtidsperspektiven. "Samlevnad" (dvs. samarbete mellan klasserna, om ni så vill) har varit möjligt bara "tack vare kriget mot friheten".

Men denna "samlevnad" (dvs POUM:s samarbete med ledarna för den borgerliga neo-republiken) har på ett fruktansvärt sätt förlamat arbetarnas och böndernas sinnesstämning och staplat nederlag på nederlag. Om detta sägs ingenting, däremot inflikar man: "Men idag medför även krigföringen att det krävs ett beslut [av vem?] om vilken väg som ska tas." Varför "idag"? Eftersom gårdagens politik ledde till avgrundens rand? Och även vid avgrundens rand fortsätter POUM att predika för de förrädiska ledarna i stället för att resa de beväpnade massorna mot dem.

* Tidskriften publicerades under ledning av Kurt Landau, Max Peytel och Coletta Audry. Den åsyftade artikeln fanns i nummer 13 (15 februari 1937) och hade rubriken "Mot en proletär revolution eller mot en borgerlig republik?"

Det är där bolsjevismen börjar. Istället för att spela en varietéroll som minister i den borgerliga neo-republiken, är det nödvändigt att modigt och öppet mobilisera arbetarna för att driva ut de borgerliga ministrarna och göra det möjligt att ersätta de socialistiska och stalinistiska ministrarna. Istället för detta obevekliga arbete i och genom massorna, skriver de tvetydiga artiklar om nödvändigheten av att ta ställning för arbetarstaten.

”Att fortsätta kriget är att säkerställa kollektivisering och socialisering” Ett helt abstrakt resonemang för att dölja en total avsaknad av revolutionärt mod. Att fortsätta kriget utan kollektivisering innebär nederlag. För att säkerställa segern måste bourgeoisin jagas bort och de förrådiska ledarna drivas in i ett hörn av de beväpnade massornas direkta tryck. Det abstrakta resonemanget är inte tillräckligt. Det är nödvändigt att agera. Men det är just här som Nin, den spanske Martov, kapitulerar.

”Proletariatet i Katalonien har i sina händer en stark krigsindustri som pga krigets behov sätter republikens centralregering i ett tillstånd som vasallstat [!].” Tillståndet som vasallstat är ... POUM-ledarnas förhållande till den borgerliga neo-republikens regering. Det är sanningen. Om de fortsätter denna politik kommer det katalanska proletariatet att falla offer för en fruktansvärd katastrof jämförbar med Pariskommunens 1871.

Under sex år har Nin inte gjort något annat än misstag. Han har lekt med idéer och väjt undan för svårigheter. Han har ersatt kamp med små manövrer. Han har hindrat skapandet av ett revolutionärt parti i Spanien. Alla ledare som har följt honom delar samma ansvar. Under sex år har de gjort allt möjligt för att leda Spaniens kraftfulla och heroiska proletariat till de mest fruktansvärda nederlag, och trots allt fortsätter tvetydigheten. De bryter inte den onda cirkeln. De reser inte massorna mot den borgerliga republiken. De anpassar sig till den och för att kompensera detta skriver de sedan från tid till annan – artiklar om den proletära revolutionen. Vilket elände! Och ni återger detta med gillande istället för att hudflänga de mensjevikiska förrädare som skyler sig med kvasi-bolsjevikiska formler.

Säg inte åt mig att arbetarna i POUM kämpar heroiskt, etc. Jag vet det lika bra som andra gör. Men det är just deras kamp och deras offer som tvingar oss att berätta sanningen och ingenting annat än sanningen. Ned med diplomati, koketteri och tvetydighet. Man måste veta hur man berättar den bittraste sanning när ett krigs och en revolutions öde beror av detta. Vi har ingenting gemensamt med Nins politik, eller med de som skyddar, kamouflerar eller försvarar den.

Översättning: *Martin Fahlgren*

Till innehållsförteckningen för artikelsamlingen [Trotskij om Spanien](#)